

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 27.01.2025 v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Przybylové a přísedících Mgr. Milana Sladkého a Světlany Polankové

takto:

Obžalovaný

■■■■■ ■■■■■

nar. ■■■■■ v ■■■■ ■■■■ trvale bytem a adresa pro účely doručování ■■■■■
■■■■■,

j e v i n e n,

že dne 17.7.2023 v době mezi 3:02 hod. a 3:09 hod. v ■■■■ ulici ■■■■■, před nonstop barem ■■■■ pod vlivem alkoholu slovně napadl barmanku ■■■■ ■■■■ nar. ■■■■■, neboť ho odmítla vpustit do baru a obsloužit z důvodů probíhající inventury, vulgárně ji urážel a když se jí zastal ■■■■ ■■■■ nar. ■■■■■, vytáhl z pravé zadní kapsy kalhot zavírací nůž o délce čepele cca 9 cm, tento rozevřel, a náhle jím prudce máchl směrem k poškozenému ■■■■ ■■■■ ■■■■ který stál za plotem dřevěné ohrádky terasy baru, tohoto tímto nožem bodl do levé horní poloviny hrudníku do míst nad prsní bradavkou, na což poškozený ■■■■ ■■■■ ■■■■ reagoval uskočením směrem dozadu, takto obžalovaný poškozenému způsobil bodnou ránu nad levou prsní bradavkou, pronikající kůží, o celkové šířce cca 2 mm a hloubce 10 mm zasahující do podkoží, kdy toto zranění neomezilo poškozeného v běžném životě po dobu delší sedmi dní, přičemž vzhledem k mechanismu a způsobu útoku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková.

t e d y

č í m ž s p á c h a l

o d s u z u j e s e

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozenému [REDACTED], [REDACTED] náhradu škody ve výši 9.921,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % z dlužné částky od 18.10.2024 do zaplacení.

1. Na základě dokazování provedeného v hlavním líčení soud dospěl k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání popsaného ve výroku rozsudku. Takový závěr vyplynul z částečného doznání obžalovaného, z výpovědi prakticky všech svědků nacházejících se v rozhodné době na místě činu, kteří byli buď vyslechnuti v hlavním líčení (poškozený ■■■■■ sv. ■■■■■ ■■■■■ či jejichž výpovědi byly se souhlasem stran dle § 211 odst. 1 trestního řádu čteny (sv. ■■■■■ sv. ■■■■■ sv. ■■■■■ sv. ■■■■■ sv. ■■■■■ průběh skutkového děje pak byl dále dokumentován na místě pořízeným obrazovým záznamem z městských kamer. Takto bylo prokázáno, že obžalovaný předmětného večera konzumoval alkohol spolu se svým kamarádem sv. ■■■■■ ■■■■■ a později i s další neustanovenou osobou, která se k nim v průběhu večera připojila. Alkohol konzumovali mimo jiné v restauraci ■■■■■ v ■■■■■ ulici v ■■■■■ odkud odešli, přičemž následovalo zavření dané restaurace z důvodu inventury. Obžalovaný s doprovodem odešel jinam, nicméně později se jmenovaní rozhodli do dané restaurace vrátit a zjistit, zda nebudou vpuštěni dovnitř. Před restaurací v té době venku na vyvýšeném pódiu předzahrádky stála barmanka z dané restaurace – sv. ■■■■■ a kolem ní se nacházely další osoby – poškozený ■■■■■ ■■■■■ svědci ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ ■■■■■ Poté, co sv. ■■■■■ obžalovanému sdělila, že je do podniku nepustí, začala slovní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková.

hádku mezi ní a obžalovaným, který se nadále domáhal vstupu do baru. Do daného okamžiku vylíčil obžalovaný i ostatní svědci situaci shodně, přičemž obžalovaný doplnil, že byl rozčilený, neboť měl pocit, že jej barmanka uráží či zesměšňuje. Po určité době slovních rozeprávek obžalovaný ze zadní kapsy kalhot náhle vytáhl zavírací nůž, tento rozevřel a prudce jím máchl směrem dopředu nahoru do oblasti levé horní poloviny těla zde stojícího poškozeného ■■■■■. Poté byl sv. ■■■■■ udeřen teleskopickým obuškem do nohy (svědek měl daný nástroj u sebe), na což obžalovaný reagoval chvilkovým znehybněním, a poté poodstoupením dozadu, odkud nadále mířil nožem třmáným v ruce směrem ke skupině zbylých osob (bezprostředně proti němu stál s obuškem v ruce sv. ■■■■■). Poté obžalovaný odešel z místa pryč.

2. Obžalovaný ve své výpovědi nepopíral výše popsany průběh skutkového děje, pouze uváděl, že jeho cílem rozhodně nebylo usmrtit poškozeného, a situaci líčil jako zkratkovité jednání vyvolané jeho nepříznivou psychickou situací v kombinaci s požitým alkoholem. Obžalovaný uvedl, že v té době na sobě pociťoval určité psychické problémy, objednal se proto k psychiatrice (do té doby žádnou takovou léčbu neabsolvoval), ale než k návštěvě došlo, odehrála se projednávaná událost. Předmětného dne byl ve společnosti svého kamaráda sv. ■■■■■ pili alkohol mimo jiné i v restauraci ■■■■■ odkud odcházeli, protože se zde měla provádět inventura. Nicméně později si mysleli, že inventura již bude hotová, proto se do daného podniku vraceli. Slovní konflikt začal dle obžalovaného poté, co mu barmanka naznačila něco ve smyslu, že je hloupý, když se domáhá vstupu do restaurace, ačkoliv mu již předtím sdělila, že mají zavřeno. Obžalovaný uvedl, že si vzájemně nadávali, asi padly i nějaké výhrůžky, a to i z jeho strany, připustil, že vyhrožoval bodnutím, a to v době, když již měl v ruce nůž. Jinak průběh konfliktu vylíčil obžalovaný tak, že jakmile začal mít dojem, že situace je „nad jeho síly“, že se stupňuje konflikt, tak chtěl dění „uklidnit“, a proto ze zadní kapsy kalhot vytáhl zavírací nůž, který u sebe běžně nosil. Nejprve daný nůž vytáhl a pouze ho držel v ruce, aniž by ho otevřel – k dotazu na smysl daného počínání odpověděl, že tímto chtěl uklidnit situaci, což se nepodařilo a dle něj se situace ještě vyostřila. Následně nůž vrátil zpět do kapsy a hádka pokračovala, po krátké chvíli opět vytáhl nůž, tentokrát jej otevřel a vnímal nějaký pohyb poškozeného, měl strach, proto bodnul nožem směrem k poškozenému. Nejprve obžalovaný uvedl, že neví, zda poškozeného zasáhl, poté upřesnil, že nůž se o jeho tělo zarazil, vnímal pohyb poškozeného směrem dozadu. Opakované vytažení nože obžalovaný opět zdůvodňoval svou snahou „uklidnit situaci“. Následně jej další muž udeřil teleskopickým obuškem do nohy, on se oddálil od skupiny lidí a stále držel nůž v ruce, poté ho položil na zem a odešel. Obžalovaný vylíčil, že nožem máchl směrem k osobě před sebou, nikam nemířil, asi si myslel, že poškozeného zasáhne do břicha. Obžalovaný současně připustil, že v průběhu hádky se jej jeho kamarád snažil uklidňovat a přesvědčovat, aby odešli, dále doplnil, že si je vědom toho, že pod vlivem alkoholu je vznětlivější a náchylnější k agresi, nicméně v té době byl nespokojený se svým životem a alkohol pro něj byl určitou oporou. K události pak došlo bezprostředně poté, co se obžalovaný telefonicky pohádal se svým otcem, který mu vyčítal, že nepracuje.
3. S určitými odchylkami danými nejspíš subjektivním vnímáním situace skutkový děj vylíčili shodně všichni přítomní výše uvedení svědci, když je možno považovat za prokázané, že v době, kdy ve venkovní části restaurace na předzahrádce stála sv. ■■■■■ a poškozený ■■■■■ ■■■■■ a v jejich blízkosti další svědci ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ a povídali si, k restauraci přichází obžalovaný se svým kamarádem sv. ■■■■■ a další neustanovenou osobou. Obžalovaný se zastavil před barem a dožadoval se vstupu do baru, což mu bylo ze strany sv. ■■■■■ odmítnuto, přičemž následně začal mezi těmito osobami probíhat slovní konflikt. Sv. ■■■■■ i při své výpovědi před soudem působila velmi rázným dojmem, tedy lze obžalovanému věřit, že slovní konflikt, který on zahájil, svědkyně spíše stupňovala, než že by se snažila o zklidnění situace. Nicméně jak z výpovědí jednotlivých osob, tak z kamerového záznamu z místa činu, je evidentní, že do doby, než obžalovaný vytáhl nůž, na místě probíhal čistě slovní konflikt. Žádná z přítomných osob nevyvíjí jakoukoliv snahu o fyzický kontakt s obžalovaným, na záběrech není zřejmý ani náznak takové aktivity, a shodně vypovídali i všichni přítomní svědci. Ostatně o

jakémkoliv fyzickém kontaktu ze strany kohokoliv nehovořil ani obžalovaný, ten pouze uvedl, že bezprostředně před užitím nože měl pocit, že poškozený učinil nějaký pohyb. Z výpovědi přítomných osob i z kamerového záznamu je zřejmé, že sv. [REDAKCE] se velmi intenzivně a opakovaně, i přes svou zjevnou podnapilost, snaží ukončit probíhající slovní konflikt, když obžalovaného chytá za ramena, trup, oděv a viditelně jej táhne nebo tlačí pryč od místa, kde probíhá hádka. Obžalovaný se přesto svědkovi opakovaně vytrhne a ke konfliktu se sv. [REDAKCE] se vrací. Pokud z pohybů a gestikulace obžalovaného a sv. [REDAKCE] na kamerovém záznamu lze rozlišit, že tito si něco místy vzrušeně sdělují, rozhodně není možno učinit stejný závěr o poškozeném [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] který po celou dobu konfliktu klidně postává vedle sv. [REDAKCE]. Ostatně obdobně jako je situace zřejmá z kamerového záznamu ji popsal poškozený, který uvedl, že je poměrně klidné a nekonfliktní povahy, takže svou roli v konfliktu vnímal tak, že pokud bude stát se svou mohutnější postavou vedle poškozené, tak již samotnou svou přítomností vzbudí určitý respekt, který útočníkovi zabrání ve stupňování agrese. Poškozený popřel, že by učinil jakýkoliv pohyb směrem k obžalovanému, neměl důvod tak činit, neboť vůbec nepředpokládal, že by k jakémukoliv fyzickému útoku z jeho strany mělo dojít, sám uvedl, že nůž v ruce obžalovaného vůbec nezaznamenal, ani si neuvědomoval, že před zásahem nožem uskakuje, zjistil to až díky kamerovým záznamům. Dokonce si v první chvíli neuvědomil, že je zraněný, na krevní skvrnu na košili byl upozorněn.

4. Soud považuje za nutné uvést, že určité odchylky ve výpovědi zaznamenal u sv. [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] (výpověď z přípravného řízení byla čtena), který situaci líčil tak, že obžalovaný vytáhl nůž, začal s ním „mávat“, poškozený ho uklidňoval, a následně proti němu obžalovaný vedl útok. Z kamerového záznamu je zcela evidentní, že takto útok neproběhl, svědek nejspíš zaměnil různé fáze konfliktu, když onu manipulaci s nožem provádí obžalovaný až v závěru konfliktu, poté, co již zasáhl poškozeného, a poté, co jej sv. [REDAKCE] udeřil teleskopickým obuškem do nohy. Svědek musel evidentně zaměnit různé fáze konfliktu, když z kamerového záznamu je zřejmé, že výpadu nožem vůči poškozenému nepředcházelo žádné „mávání“ nožem ani jiná manipulace s nožem, kromě jeho vytažení z kapsy a otevření. Z této části výpovědi sv. [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] tak soud nevycházel.
5. V projednávané věci měl soud k dispozici kamerový záznam z městských kamer, který zachytil danou situaci s poměrně vysokou mírou viditelnosti i kvality záznamu. Z kamerového záznamu je seznatelné, že obžalovaný je v podstatě jedinou velmi aktivní osobou v probíhajícím verbálním konfliktu (záznam není opatřen zvukem, nicméně je evidentní, že žádný fyzický kontakt mezi zúčastněnými neprobíhá). V průběhu daného děje, jak už bylo uvedeno, se sv. [REDAKCE] opakovaně aktivně snaží obžalovaného přimět k odchodu z místa, čemuž se obžalovaný brání. Kdykoliv jej svědek odtáhne či odtlačí mimo prostor u předzahrádky daného baru, tento se mu vysmekne a vrací se zpět do blízkosti sv. [REDAKCE]. Bezprostředně před útokem nožem stojí sv. [REDAKCE] a po její levé straně poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] na vyvýšeném pódiu před restaurací a čelem k nim stojí obžalovaný (dále od hrazení), přičemž jeho společníci stojí přímo u daného hrazení vně zahrádky před obžalovaným a s tímto nejspíš komunikují, další osoby stojí ze strany zahrádky. Obžalovaný sahá do zadní kapsy svých kalhot a něco vytahuje, předmět chvíli třímá v ruce, poté je na nahrávce viditelné, že s předmětem manipuluje oběma rukama (lze předpokládat otevření nože), následně se přibližuje k hrazení, v podstatě vchází mezi své dva společníky, kteří zůstávají po jeho bocích, a prudkým dynamickým pohybem rukou směrem nahoru vpřed máchne do oblasti levé horní poloviny těla poškozeného, který reaguje tak, že prudce uskakuje směrem dozadu (lehce se stáčí na stranu). Následuje to, co již bylo popsáno, tedy úder teleskopickým obuškem ze strany jednoho ze svědků do dolní části nohy obžalovaného, který je tímto zásahem na chvíli znehybněn, poté vybíhá i s nožem v ruce dozadu dále od zahrádky, předmět v ruce (nůž) nadále drží a směřuje jej proti svědkovi, který vůči němu zasáhl (evidentní je i lehký pohyb nožem směrem se svědkovi), takto chvíli stojí a popochází proti sv. [REDAKCE] vyzbrojenému teleskopickým obuškem, a následně odchází obžalovaný pryč.
6. Výpověďmi jednotlivých svědků i kamerovým záznamem je v podstatě vyvrácena verze

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková.

obžalovaného o tom, že by nejprve vytáhl nůž a zavřený jej ukázal svědkům, dal jej zpět do kapsy, pokračoval v hádce, a teprve následně jej znovu vytáhl, nyní již otevřel a máchl jím směrem k poškozenému. Zejména z kamerového záznamu je zcela evidentní, že došlo k jediné situaci, kdy obžalovaný nůž z kapsy vytáhl, tento sice po krátkou chvíli držel v ruce, nicméně bezprostředně poté jej otevřel (na záznamu je zřejmá manipulace oběma rukama s předmětem vytaženým z kapsy) a poté se nejprve přiblížil bezprostředně k pultu předzahrádky (vešel mezi své spolčníky, kteří zde stáli) a prudce máchce rukou s nožem směrem nahoru dopředu k poškozenému. Z rychlosti i dynamiky daného pohybu zachyceného na kamerovém záznamu je evidentní, že nejde rozhodně o nahodilé máchání nožem, nýbrž o zcela cílený útok směřující do konkrétního místa na těle poškozeného. Útok nepředchází žádné varování, žádné gesto, z něhož by mohly přítomné osoby dovodit, že by mohl takový útok následovat. Za takové jednání by soud považoval např. držení nože proti přítomným osobám, ukázání nože přítomným, pohyb s nožem naznačující bodnutí či říznutí. K žádnému takovému jednání nicméně nedošlo, obžalovaný ve chvíli, kdy probíhá toliko slovní konflikt, náhle a nečekaně vytáhne nůž ze zadní kapsy, a v podstatě okamžitě jej otevírá, přichází do bezprostřední blízkosti poškozeného a prudce nožem bodá směrem do oblasti levé části hrudníku poškozeného stojícího v tu chvíli proti němu, aniž by poškozený v daný okamžik činil jakýkoliv aktivní pohyb (natož pak pohyb vůči samotnému obžalovanému). Ze záznamu je zřejmé, že útok obžalovaného byl nejen pro poškozeného, ale v podstatě pro všechny přítomné osoby (což ostatně vyplývá i z jejich výpovědí) naprosto náhlý, nečekaný a překvapivý. Do okamžiku daného útoku se skutkový děj odehrával bez přítomnosti jakékoliv zbraně a absentoval i jakýkoliv fyzický kontakt mezi přítomnými (s výjimkou již zmíněné snahy sv. ■■■■■ přesvědčit obžalovaného k odchodu), z čehož soud dovozuje naprostou neočekávatelnost a nepravděpodobnost jednání, k němuž následně obžalovaný přistoupil.

7. Předmět, kterým obžalovaný útočil, tento vydal policejnímu orgánu (čl. 176-178), přičemž bylo zjištěno, že se jedná o zavírací nůž délky cca 23 cm s délkou čepele cca 9 cm. Poškozený ■■■■■ ■■■■■ byl dle své výpovědi, lékařské zprávy i soudně lékařského znaleckého posudku ošetřen se zraněním v oblasti levé prsní bradavky, kdy zranění si nevyžádalo hospitalizaci, poškozeného fyzicky nikterak neomezilo v obvyklém způsobu života a spontánně se zhojilo v průběhu několika dní. Dle znalkyně soudní lékařky MUDr. ■■■■■ ■■■■■ poškozený utrpěl bodné poranění o celkové šířce 2 mm a hloubce 10 mm, když bodný kanál zasahoval pouze do podkoží, tedy jednalo se o nepenetrující poranění levé poloviny hrudníku nad levou prsní bradavkou. Nejen ze závěrů znaleckého posudku, ale i výpovědi poškozeného ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ je zřejmé, že zranění, které poškozený utrpěl, nedosáhlo ani intenzity zranění, které by naplnilo zákonem předpokládané znaky „ublížení na zdraví“ ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku, když poškozeného neomezilo v obvyklém způsobu života po stanovenou dobu (judikatorně bývá dovozována doba alespoň sedmi dnů), jednalo se tak o fyzické zranění zcela přechodného charakteru.
8. S ohledem na zbraň užitou při útoku, způsob vedení útoku a lokaci útoku pak bylo nutné zabývat se otázkou možných následků jednání obžalovaného. V tomto ohledu znalkyně soudní lékařka vypověděla, že útok ostrým předmětem vedený proti hrudníku, a to v jeho levé polovině, je způsobitelný ke vzniku těžkých, vážných poranění, která mohou způsobit bezprostřední ohrožení na životě až smrt. Takto mohlo u poškozeného dojít k poranění srdce či plic, zároveň při poranění hrudní stěny hrozí vznik pneumothoraxu a hemothoraxu, tedy poranění s průnikem vzduchu do pohrudniční dutiny, kteréžto rovněž poškozeného ohrožují na životě. Znalkyně doplnila, že v případě zasažení srdce, zpravidla smrt nastává ve velmi rychlém časovém sledu po útoku a většinou ani rychlá odborná pomoc nevede k záchraně života, v případě zasažení plic při poskytnutí rychlé odborné pomoci může dojít k odvrácení smrtelného následku. Důvod, pro který v konkrétním případě nedošlo ke zranění, jež by poškozeného ohrozilo na životě, mohl dle znalkyně spočívat ve vzájemném postavení útočníka a poškozeného, kdy tento stál na vyvýšeném místě za drobným hrazením, stejně jako zvýšená hladina alkoholu v krvi útočníka, která mohla zapříčinil zhoršenou koordinaci pohybů i odhad (případně může mít vliv na razanci útoku).

V neposlední řadě průběh útoku mohl ovlivnit pohyb samotného poškozeného v době útoku, neboť tento instinktivně uskočil směrem dozadu.

9. V projednávané věci byl obžalovaný bezprostředně po útoku zadržen, byl podroben nejprve dechové zkoušce na alkohol, a to téhož dne v 3:42 hod., kdy u něj byla naměřena hladina 1,56 g/kg. V krvi obžalovaného odebrané téhož dne v 5:35 hod. byla stanovena hladina alkoholu ve výši 0,84 g/kg, současně byla u obžalovaného vyloučena přítomnost sledovaných skupin drog. Z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem (čl. 229) není zřejmé, že by při samotném vyšetření lékařem obžalovaný reagoval způsobem poukazujícím na přítomnost obvyklých známek při významnějším ovlivnění alkoholem (sledována je schopnost chůze, koordinace pohybů, chování, zápach dechu po alkoholu atd.). Ani kamerový záznam z místa činu v soudu nevzbudil přesvědčení o takové míře ovlivnění alkoholem, že by bylo zjevné, že obžalovaný má problémy se základní orientací či pohybem, z daných záznamů je zřejmé, že jeho kamarád sv. [REDAKCE] který se opakovaně snaží o ukončení slovního konfliktu a odchodu obžalovaného z místa, vykazuje podstatně vyšší míru ovlivnění alkoholem, kdy je evidentní, že má určité problémy s chůzí a koordinací pohybů. Z výše uvedených důkazů tak je zřejmé, že obžalovaný byl ovlivněn alkoholem, nicméně jak z kamerového záznamu, na němž je možné vnímat jeho chování v rozhodné době, stejně jako z jeho výpovědi, kdy byl schopen přesně popsat časový i dějový harmonogram celého večera včetně útoku, vyplývá, že míru vlivu alkoholu v rozhodné době nelze přeceňovat.
10. Ve věci byl dále vypracován znalecký posudek psychiatricko psychologický k osobě obžalovaného, který rovněž posuzuje mimo jiné otázku vlivu alkoholu ve vztahu k jednání obžalovaného. Znalec MUDr. [REDAKCE] učinil závěr, že v době činu obžalovaný mohl plně rozpoznat protiprávnost či škodlivost svého jednání a jeho ovládací schopnosti (schopnost ovládnout své jednání) byly forenzně nepodstatně sníženy v důsledku přítomné prosté lehké až střední opilosti. Nicméně současně bylo doplněno, že obžalovaný v době činu již měl zkušenosti s alkoholem, znal jeho vliv na své chování a jednání, což ostatně potvrdil i obžalovaný při svém výslechu, když soudu sdělil, že alkohol u něj zvyšoval míru frustrace a agrese, nicméně jej konzumoval s cílem zmírnit své životní těžkosti. Spolu se znalkyní psychologkou PhDr. [REDAKCE] znalci uvedli, že obžalovaný trpí vyhubou anxiózní poruchou osobnosti, což není duševní choroba, nýbrž jde o trvalý rys osobnosti, který u svého nositele zapříčiňuje zvýšené pocity napětí, obavy ze selhání, či zvýšenou míru senzitivní vztahovachnosti. Znalci přiblížili, že jedinec s danou poruchou se cítí zvýšeně zraňován či ponižován okolím, je citlivý na kritiku, nekriticky viní z vlastních selhání okolí, očekává zvýšenou podporu od okolí. Ostatně samotné vyličení děje obžalovaným v podstatě koresponduje se závěry znaleckého posudku, kdy obžalovaný uváděl, že se cítil být ze strany barmanky ponižován a své jednání spočívající ve vytažení nože v době, kdy je účasten slovní rozepře, odůvodňoval snahou ostatní zklidnit či umlčet a získat tak převahu v dané situaci. Samotná porucha osobnosti, jenž je neměnnou trvalou osobnostní výbavou obžalovaného, však nemá vliv na jeho přičetnost v době činu, která tak byla zachována, což je jednou z podmínek dovození trestní odpovědnosti obžalovaného.
11. Shrne-li soud důkazní situaci, tak neshody nepanují stran samotného průběhu konfliktu, který obžalovaný v podstatě nepopíral (s určitou výhradou spočívající v opakovaném vytahování nože, což bylo kamerovým záznamem a výpovědi ostatních osob vyloučeno), navíc byl celý průběh skutkového děje zachycen na poměrně kvalitním kamerovém záznamu, tedy soud měl k dispozici důkaz zcela objektivní povahy, resp. nezátížený subjektivním vnímáním jednotlivých osob. Soud tak považuje za prokázané, že obžalovaný náhle, a s ohledem na rozhodné okolnosti dané situace zcela nečekaně, vyjmul ze zadní kapsy svých kalhot nůž, tento rozevřel a bez jakéhokoliv varování či jakéhokoliv úkonu, který by umožnil ostatním osobám nacházejícím se na místě dovést, že hrozí užití zbraně, přesunul se do těsné blízkosti poškozeného stojícího na zahrádce baru, a prudkým pohybem ruky s nožem jej zasáhl do oblasti levé části hrudníku. Bylo prokázáno, že jej nožem zasáhl a způsobil mu drobné nepenetrující zranění v oblasti levé prsní bradavky. Uvedené zranění dle znaleckého soudně lékařského posudku neohrozilo poškozeného na životě, neboť

nedosáhlo dostatečné intenzity – hloubky bodného kanálu, nicméně vznik takového následku hrozil v případě vyšší intenzity útoku – pokud by při hlubším bodnutí došlo k narušení vnitřních struktur těla. Soud se tak musel zabývat otázkou, zda smrtelný následek hrozil s ohledem na veškeré okolnosti činu. Znalkyně uvedla, že užitý nástroj je jednoznačně způsobilý takový následek přivodit, stejně jako tomuto odpovídá lokace poranění, ostatně je i laicky známou skutečností, že v místě, kam byl útok veden, se nacházejí životně důležité orgány – srdce a plíce, přičemž znalkyně doplnila, že při průbodu stěny hrudníku hrozí dále pneumothorax a hemothorax, jež rovněž mohou vést ke smrti poškozeného. Obžalovaný se hájil tím, že útok „cíleně“ nebyl veden s dostatečnou intenzitou, nicméně soud má takovou okolnost za vyvrácenou provedeným dokazováním, a to zejména kamerovým záznamem. Ze záznamu je zřejmé, že útok byl veden zcela nečekaně, tudíž díky tomuto naprosto eliminuje možnou obranu poškozeného, bylo zřejmé, že obžalovaný po uchopení nože přistupuje blíž k poškozenému (předtím stál dále od zahrádky baru) a prudce máchá rukou s nožem směrem nahoru k hrudníku poškozeného. Nutno doplnit, že poškozený stál na vyvýšeném pódiu a měří 190 cm (obžalovaný dle protokolu o prohlídce těla měří 178 cm), tedy je evidentní, že pokud obžalovaný poškozeného zasáhl do místa, kam jej zasáhl, musel nůž směřovat nahoru, což je rovněž zřejmé z kamerového záznamu. Poslední okolností, s níž bylo nutné se vypořádat, byla přítomnost onoho vyvýšeného místa, které navíc bylo ohrazeno dřevěnou zábranou – v podstatě toto vytvářelo oddělení onoho prostoru od přilehlé ulice a toto hrazení bylo nahoře zakončeno deskou, na níž bylo možno si odložit nápoj či se o ní opřít. Dle náhledu soudu však ono hrazení rozhodně za daných okolností nebylo překážkou vzniku smrtelného následku v případě útoku vedeného způsobem, jakým jej vedl obžalovaný. Z kamerového záznamu a ostatně i z fotografií z místa činu je seznatelné, že osoba stojící za oním hrazením na vyvýšeném pódiu měla horní lištu hrazení ve výšce přibližně pasu (v případě sv. [REDAKCE] či ještě níže, jednalo-li se o vyšší osobu (evidentní je to u poškozeného, kterému daná lišta sahala pod pás). Zjednodušeně řečeno ohrada chránila část těla osoby za ní stojící od pasu dolů. Kromě toho by nepochybně v případě útoku nožem útočník nemohl zranit osobu, která by stála ve větší vzdálenosti od daného hrazení, neboť v tomto případě by útočník byl oním hrazením zastaven, což však nebyl projednávaný případ. Z kamerového záznamu je zřejmé, že poškozený stál v těsné blízkosti hrazení zevnitř, v podstatě se tělem tohoto dotýkal, a obžalovaný stál rovněž v těsné blízkosti hrazení z druhé strany (vně), když do tohoto místa vstoupil bezprostředně před útokem (předtím stál dále). V době útoku s ohledem na postavení osob poškozeného a obžalovaného tak daná „ohrádka“ nikterak nelimitovala útok obžalovaného, který byl v těsné blízkosti poškozeného, zejména když natažená ruka tomuto v podstatě rozšířila prostor, v němž mohl aktivně zasáhnout poškozeného. Ostatně skutečnost, že obžalovaný poškozeného zranil – byť povrchově, dokládá, že hrazení předzahrádky neznemožňovalo takový útok. Je třeba připomenout, a toto je zcela evidentní z kamerového záznamu, že poškozený při útoku uskočil směrem dozadu, tedy i tato okolnost nepochybně mohla mít vliv na hloubku bodného zranění. Samotnou intenzitu útoku pak soud také hodnotí na základě kamerového záznamu, když je zřejmé, že obžalovaný provede rychlý „výpad“ rukou vůči poškozenému, tedy jeho obhajobu, že cíleně nožem máchl s menší mírou intenzity, soud shledává účelovou (navíc před útokem postoupil blíže k poškozenému). Soud tak jednoznačně považuje jednání obžalovaného, jenž bylo prokázáno, za způsobilé přivodit smrtelný následek, a to s ohledem na způsob vedení útoku, jeho lokaci, užitou zbraň a ostatní okolnosti činu, které nevylučovaly vznik takového následku. Obžalovaný útočil nožem dostatečné délky čepele ke způsobení smrtelného následku, útočil do oblasti levé poloviny hrudníku poškozeného u prsní bradavky, tedy do místa, kde se nacházejí životně důležité orgány. Poškozený sice stál na vyvýšeném pódiu za hrazením, nicméně výška daného místa nikterak nebránila ve způsobení smrtelného následku při útoku nožem, pro obžalovaného tato překážka v podstatě pouze znamenala, že musí vést útok o několik centimetrů či desítek centimetrů výše, pokud chce zasáhnout oblast hrudníku, stejně jako za daných okolností nečinilo nepřekonatelnou překážku útoku boční hrazení předzahrádky, když vzájemná pozice těl poškozeného a obžalovaného umožňovala daný způsob útoku a obžalovaného nikterak neomezovala. Míra razance útoku je zřejmá z kamerového záznamu, a dle

soudu byla dostatečná ke způsobení penetrujícího poranění těla. Znalkyně pak uvedla, a toto je i laicky zřejmé, že to, že nedošlo k penetrujícímu zranění, jenž by mohlo mít smrtelné následky, mohlo být způsobeno různými okolnostmi, a to sníženou koordinací pohybů obžalovaného v důsledku požitého alkoholu, ve vzájemném postavení dotčených osob, v neposlední řadě i pohybem poškozeného, tedy jde o okolnosti zcela náhodné, na vůli obžalovaného nezávislé. Dle náhledu soudu obžalovaný učinil vše, co bylo nutné ke způsobení takového následku, který mohl na životě ohrozit poškozeného.

12. Podstatnou okolností, jejíž naplnění obžalovaný především popíral, byla subjektivní stránka činu, tedy zavinění obžalovaného ve vztahu k jednání naplňujícímu konkrétní skutkovou podstatu trestného činu. Ve věci nebylo sporné to, že obžalovaný nejednal v přímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, tedy že by útočil na poškozeného s cílem jej usmrtit. Je zcela evidentní, že poškozený nebyl osobou, s níž by v daný okamžik měl obžalovaný konflikt, ostatně obžalovaný sám nedokázal příliš rozumně vysvětlit, proč zaútočil právě na poškozeného, uváděl jen, že měl pocit, že poškozený učinil nějaký pohyb, v důsledku čehož dostal strach, že mu chce vzít nůž. Nicméně z výpovědi poškozeného je zřejmé, že ten ani nezaregistroval, že obžalovaný v ruce nůž drží, tedy neměl důvod jakýkoliv pohyb směrem k obžalovanému činit. Vysvětlení obžalovaného, že nůž vytáhl proto, aby „uklidnil“ situaci, je zcela absurdní. Smysl tak dává pouze to, co obžalovaný ve své výpovědi v podstatě rovněž naznačil, a to, že chtěl získat převahu v konfliktu, k čemuž pak užití zbraně skutečně může vést. To, že by v rozhodnou chvíli obžalovaný chtěl užít nůž za účelem ovlivnění chování přítomných osob formou pohružky zbraní, však soud považuje za vyvrácené zejména při uvědomění si způsobu, jakým obžalovaný nůž užil. V projednávané věci obžalovaný nikterak nožem nehrozil, evidentně jej nepoužil k navození strachu okolí či získání „převahy“, v takovém případě by bylo možno očekávat, že odstoupí od skupiny osob, s nimiž probíhá konflikt, nůž jim ukáže, případně proti nim nůž namíří, nožem máchne „do prostoru“, zkrátka učiní gesto, z něhož je možno dovodit pohružku užití daného nástroje, pokud nebude respektována jeho vůle. Žádné takové úkony ale obžalovaný nečinil. Z kamerového záznamu je zcela zřejmé, že obžalovaný stál čelem k poškozenému a sv. [REDAKCE] náhle sahá do zadní kapsy kalhot, vytahuje nůž, tento rozevírá, postupuje blíže k poškozenému, bezprostředně k hrazení zahrádky (čímž vstoupí mezi dvě zde stojící osoby) a prudce učiní výpad rukou směrem k hrudníku poškozeného. Nejde o nekoordinované náhodné máchnutí nožem, ale cílený útok vpřed a nahoru proti tělu poškozeného. Soudu vůbec není zřejmé, jaký jiný následek než bodné zranění v oblasti levé poloviny hrudníku poškozeného, mohl obžalovaný předpokládat, když jednal popsáním způsobem. Je laicky známou skutečností, že v levé polovině hrudního koše člověka se nachází srdce a plíce, což jsou životně důležité orgány, při jejichž bodném poranění zpravidla dochází ke smrti člověka. Stejně tak je laicky známou skutečností, že nůž je nástrojem dostatečným ke způsobení bodného zranění na těle člověka, přičemž délka bodného kanálu se pak odvíjí od délky čepele použitého nože. Pokud obžalovaný nožem prudkým rychlým pohybem bodl do oblasti levé poloviny hrudníku poškozeného, pak musel vědět, že mu může způsobit smrtelné zranění (minimálně zasažením srdce či plic) a musel být s takovým následkem srozuměn, neboť při zásahu dané oblasti těla člověka nožem zpravidla smrtelný následek nastává. Tedy jednal v nepřímém úmyslu poškozeného usmrtit dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Z pohybu obžalovaného zachyceného na kamerovém záznamu pak rozhodně není seznatelné, že by obžalovaný cíleně útok rukou vedl mírnou intenzitou tak, aby poškozeného nezranil vážnějším způsobem (jak tvrdí obhajoba), naopak je viditelné, že obžalovaný nejprve postupuje vpřed, čímž si zajistí pozici, z níž je pro něj poškozený „dosažitelný“, a prudce máchne rukou s nožem proti jeho horní polovině těla.
13. Jednání obžalovaného tak soud právně kvalifikoval jako zločin vraždy dle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, když prokázané jednání obžalovaného bylo způsobilé přivodit smrt jiné osoby, věděl, že při takto vedeném útoku s užitím dané zbraně může smrtelný následek způsobit, a s tímto byl srozuměn. Podrobně byla daná otázka řešena výše, soud tak pouze shrne, že obžalovaný užil nůž o délce čepele cca 9 cm, což je

dle znalkyně soudní lékařky nástroj způsobit smrtelný následek, útok vedl do oblasti levé poloviny hrudníku poškozeného, kdy dle znalkyně při průvodu hrudníku hrozilo poškození srdce, plic či vznik pneumothoraxu a hemothoraxu, což jsou zranění ohrožující člověka na životě. Obžalovaný je osobou s nenarušenými mentálními schopnostmi, tudíž mu musí být známo, že při daném způsobu vedení útoku, do dané lokace, s užitím použitého nože, takový následek může nastat. Útok pak vedl náhle, nečekaně a zcela cíleně do daného místa těla poškozeného, kdy takovým jednáním v podstatě znemožnil účinnou obranu poškozeného či možnost jakékoliv obranné reakce ze strany jiné osoby přítomné na místě činu. Subjektivní stránku činu obžalovaného pak je možno dovozovat i z jeho dalšího jednání. Obžalovaný po daném útoku neodhodil nůž, nezačal zjišťovat, jak zranil poškozeného, zda není nutno přivolat lékařskou pomoc, nýbrž nadále hrozil nožem dalším přítomným osobám, tedy proklamoval odhodlání v útoku případně pokračovat. Mezi vyslechnutými osobami nebylo dosaženo zcela jednoznačné shody, čím měl obžalovaný v době činu vyhrožovat, nicméně svědci hovořili o určitých pohrůbkách zabitím. V přípravném řízení poškozený hovořil o tom, že obžalovaný vyhrožoval „zabitím“ všem přítomným (z výsledku není zřejmé, v jaký okamžik tak měl činit, v hlavním líčení již tuto skutečnost nebyl schopen potvrdit, resp. nebyl si zcela jist slovem „zabít“, ale padlo tam podle něj něco v daném smyslu), sv. [REDAKCE] uvedl, že než obžalovaný užil nůž proti poškozenému, tak zakřičel, že je „všechny zabije“, obdobně hovořila i sv. [REDAKCE]. Obžalovaný sám připouštěl, že v době, kdy měl nůž v ruce, vyhrožoval „pobodáním“. Tedy kromě samotného jednání obžalovaného spočívajícího v útoku nožem proti tělu poškozeného, tento verbálně proklamoval záměr „zabít“ či „pobodat“ někoho. Soud si je vědom, že obdobné výrazy lidé užívají v nadsázce, aniž by měli záměr komukoli jakkoliv ublížit, nicméně jinak je nutné užití takové pohrůžky hodnotit v situaci, kdy je doprovázeno útokem nožem do oblasti hrudníku. Obžalovaný pak jednal náhle, impulsivně, bez předchozí úvahy, ve věci se tak nemohlo jednat o tzv. premeditativní vraždu, současně následek předpokládaný danou skutkovou podstatou nenastal, tedy obžalovaný se činu dopustil ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Jak již bylo uvedeno čin spáchal v nepřímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, tedy věděl, že může smrtelný následek způsobit a pro případ, že jej způsobí, s tím byl srozuměn. Ve smyslu § 15 odst. 2 trestního zákoníku se srozuměním rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobí předpokládaný následek. Pokud obžalovaný útočí nožem na oblast hrudníku druhé osoby, náhle, nečekaně, prudkým pohybem ruky směřující na dané místo těla, bez toho, že by předcházelo jakékoliv jednání, z něhož by mohl poškozený vyrozumět, že takový útok by mohl hrozit, a své jednání doprovází slovy o „zabití“ (byť by byla vyřčena po útoku), rozhodně je možno takové jednání posoudit jako smíření se s tím, že takovým útokem přivodí jinému smrt.

14. Při úvahách o trestu soud vycházel z ustanovení § 38 a násl. trestního zákoníku. Obžalovaný byl dle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ohrožen zákonnou trestní sazbou odnětí svobody v rozmezí deseti až osmnácti let. Obžalovanému polehčuje jeho dosavadní řádný život (§ 41 písm. p) trestního zákoníku), tento se dosud nedopustil žádného trestného činu, soud nezjistil ani žádné jiné protiprávní jednání, které by svědčilo o jeho problematickém chování v minulosti. Za okolnost velmi významně hodnocenou ve prospěch obžalovaného soud považuje kroky obžalovaného, které učinil ve snaze odčinit negativní důsledky svého činu. Obžalovaný zaplatil poškozenému za jeho psychickou újmu způsobenou daným činem finanční kompenzaci, na níž se s tímto dohodl. Tuto okolnost soud hodnotí v jeho prospěch, byť z dokazování vyplynulo, že danou částku ve skutečnosti poskytla obžalovanému jeho matka, která si musela dané peníze půjčit a následně je splácí, tedy osobní nasazení obžalovaného v případě dané finanční kompenzace není možno přeceňovat. Nicméně za neméně důležité považuje soud jiné jednání obžalovaného, které vůči poškozenému vykonal. V řízení vyšlo najevo, že kromě finanční kompenzace došlo k osobnímu setkání obžalovaného a poškozeného, kdy tito měli možnost o události hovořit. Poškozený ve své výpovědi uvedl, že po činu trpěl psychickými problémy, trápil se úvahami o možnosti dalšího podobného útoku, cítil se ohrožen ze strany obžalovaného i do budoucna, přičemž setkání s obžalovaným a seznámení se s jeho důvody či motivy vedlo v podstatě k odstranění těchto domnělých hrozeb a zlepšení jeho duševní pohody.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková.

Projednávaným skutkem bylo především zasaženo do osobnostních zájmů poškozeného ■■■■■ ■■■■■ jeho zejména duševní zdraví bylo takto narušeno, a pokud obžalovaný učinil úkony, které poškozený hodnotil jako velmi významné pro obnovu jeho duševní rovnováhy, pak soud toto hodnotí jako velmi pozitivní aspekt. Není zcela obvyklým v případě obdobné trestné činnosti, že by poškození plédovali za mírnější postih obžalovaného soudem, nicméně v daném případě poškozený takové stanovisko zastával, a to osobně při svém výslechu i prostřednictvím svého zmocněnce, kdy soud žádal, aby k přístupu obžalovaného vůči jeho osobě bylo přihlédnuto. Při hodnocení závažnosti konkrétního činu obžalovaného soud posuzuje intenzitu zasažení chráněného zájmu, v daném případě to, jak byl poškozený daným činem postižen či negativně stigmatizován do budoucna. V projednávané věci samotný poškozený uvedl, že na sobě již nepocítuje jakékoliv následky činu, přičemž k odstranění negativních důsledků zejména na jeho duševním zdraví napomohl obžalovaný tím, že se s ním setkal a hovořili spolu. V neposlední řadě soud hodnotil ve prospěch obžalovaného to, že v daném případě nedošlo ani k podstatnějšímu fyzickému zranění poškozeného, když u daného typu trestné činnosti je takový následek zcela výjimečným.

15. Jak již bylo uvedeno, ve věci nedošlo k dokonání trestného činu, tento zůstal toliko ve stádiu pokusu. Soud pak shledal podmínky postupu dle § 58 odst. 6 trestního zákoníku pro uložení trestu pod spodní hranicí zákonné trestní sazby, když má za to, že s ohledem na povahu a závažnost pokusu by v konkrétním případě použití trestní sazby trestu odnětí svobody zákonem stanovené pro daný typ trestného činu bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a jeho nápravy lze dosáhnout i trestem kratšího trvání. V daném případě reálně došlo ke způsobení fyzického zranění zcela zanedbatelného charakteru, což je s ohledem na obvyklý následek činu, pro který je obžalovaný stíhán, zcela raritním. I v případech, kdy jednání naplňující znaky dané skutkové podstaty trestného činu zůstane toliko ve stádiu pokusu, bývají reálně způsobené následky mnohem závažnější než v projednávané věci. Kromě zanedbatelných následků na fyzickém zdraví učinil obžalovaný kroky k tomu, aby rovněž následky na psychickém zdraví poškozeného byly minimalizovány. V době svého výslechu před soudem již poškozený působil dojmem jedince bez významnějšího zatížení následky daného činu a takový stav i proklamoval. Současně se jedná o první odsouzení obžalovaného za trestný čin, obžalovaný dále soudu doložil, že se snaží své psychické problémy odborně řešit, započal s psychiatrickou léčbou (byť u něj není přítomna duševní choroba, nýbrž porucha osobnosti, což je v podstatě trvalý rys osobnosti léčbou neovlivnitelný). Tyto okolnosti soud jednoznačně vedly k závěru, že je na místě trest ukládat pod spodní hranici zákonné trestní sazby, když při tomto snížení není vázán limity stanovenými ustanovením § 58 odst. 4 trestního zákoníku.
16. Soud již výše shrnul polehčující okolnosti na straně obžalovaného, nicméně je nutné zmínit i okolnosti, které hovoří spíše v jeho neprospěch. Tou první a z pohledu soudu podstatnou okolností je naprostá nesmyslnost daného útoku jak s ohledem na situaci – tedy slovní potyčku s obsluhou baru ve snaze domoci se vstupu do zavřeného podniku, tak vzhledem k tomu, na koho obžalovaný zaútočil. Obžalovaný útočil proti poškozenému, který nebyl nikterak účasten slovního konfliktu, který obžalovaný v tu chvíli vedl, pro obžalovaného nebyl žádným ohrožením a z dokazování vyplynulo, že jeho jedinou snahou bylo naopak situaci uklidnit, což činil velmi smírným způsobem, tedy vůbec nelze dovodit, že by poškozený svými postoji či úkony jakkoliv přispíval k vyhrocení situace či činil cokoliv, co by mohlo podněcovat obžalovaného k zacílení pozornosti na jeho osobu. Další negativní okolností na straně obžalovaného je dle názoru soudu naprosto minimální kritický náhled obžalovaného na své nežádoucí projevy chování. Z výpovědi obžalovaného vyplynulo, že primárně je podle něj důvodem situace, díky níž stanul před trestním soudem, jeho neutěšený psychický stav ve spojení s požitým alkoholem, a v neposlední řadě hádka s otcem před činem, kteréžto způsobily, že zaútočil na poškozeného. U obžalovaného tak dle názoru soudu chybí ochota přijmout vlastní odpovědnost za své činy, z čehož zákonitě vyplývá absence poučení se do budoucna, a tím i pravděpodobnost změny budoucích postojů (je pravdou, že dle znalců je tento rys součástí jeho osobnostní struktury). Rozhodně pak není

polehčující okolností skutečnost, že obžalovaný jednal pod vlivem alkoholu. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že požitý alkohol nepodstatně ovlivnil ovládací schopnosti obžalovaného, nicméně tento znal účinky alkoholu na svou osobu, sám uvedl, že si byl vědom toho, že alkohol v něm potencuje vznětlivost a agresi, přesto jej požíval. V jeho neprospěch dále hovoří skutečnost, že nebyl ochoten ukončit konflikt a nadále jej stupňoval, ačkoliv se mu jeho kamarád opakovaně snažil aktivně v dalším agresivním chování bránit a snažil se o to, aby z místa odešel a hádky zanechal. Tedy pokračoval v agresi a tuto vystupňoval, ačkoliv se další jemu blízká osoba snažila opakovaně jej přesvědčit, aby svého jednání zanechal.

17. Při zhodnocení veškerých výše uvedených skutečností svědčících ve prospěch obžalovaného i v jeho neprospěch pak soud dospěl k závěru, že přiměřeným trestem je trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku, kdy dle zákonných kritérií § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl pro jeho výkon obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou. Soud tak významně snížil ukládaný trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby, nicméně rozhodně není s ohledem na výše uvedené skutečnosti svědčící v neprospěch obžalovaného i s ohledem na typovou závažnost jednání obžalovaného na místě ukládat jakýkoliv trest mírnější (jak požadovala obhajoba). Kromě toho soud uložil obžalovanému trest propadnutí věci dle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, a to nože užitého při útoku, kdy není pochyb o vlastnickém právu obžalovaného k danému noži, přičemž tento byl nástrojem trestné činnosti ve smyslu § 135a trestního zákoníku.
18. S nárokem na náhradu škody se připojila poškozená [REDAKCE], a to s nárokem spočívajícím v úhradě léčebných výloh za léčbu poškozeného [REDAKCE] a to v částce 9.921,- Kč. Nárok poškozeného na náhradu škody vůči obžalovanému jako škůdci (slovy občanského práva) obecně vychází z ustanovení § 2910 zákona č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník). [REDAKCE] pak má právo na náhradu nákladů hrazené služby dle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., [REDAKCE]. Jelikož se jednalo o léčebné výlohy, které poškozená [REDAKCE] uhradila zdravotnickému zařízení v souvislosti s léčbou zranění poškozeného [REDAKCE] po útoku obžalovaného, které byly soudu řádně doloženy, soud požadovanou náhradu škody dle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal. Požadovány byly dále úroky z prodlení, které soud přiznal v zákonné výši v souladu se zákonem č. 351/2013 Sb., a to ode dne následujícího po zahájení hlavního líčení, jak bylo požadováno (obžalovaný se dostal do prodlení, když nehradil škodu bezprostředně poté, co se o její výši dozvěděl, přičemž k uplatnění náhrady škody došlo již v přípravném řízení, tedy obžalovaný se o požadované výši nároku dozvěděl nejpozději při seznámení se se spisem v přípravném řízení).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem, za který byla obviněnému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů. Žádost o uspokojení takového majetkového nároku je poškozený povinen podat Ministerstvu spravedlnosti České republiky nejpozději do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku, nebo do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým mu byl jeho majetkový nárok přiznán. Po uplynutí této lhůty právo na uspokojení majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

Plzeň 27.01.2025

JUDr. Helena Przybylová v.r.
předsedkyně senátu